

Arrest

nr. 298 584 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M KALIN *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 december 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 7 maart 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat en voogd waren aanwezig.

1.3. Op 9 mei 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en ben je geboren in het dorp Surkhakan in het district Qarghayi, provincie Laghman. Je woonde er samen met ouders, broers en zussen. Je vader was taxichauffeur. Jij ging tot de 7e graad naar school en volgde religieuze lessen. Sinds het overlijden van je grootvader, reeds vóór jouw geboorte, ontstond er een grondconflict tussen je vader en zijn vier halfbroers (de zonen van zijn vader met zijn tweede vrouw). Deze broers woonden op 2-3 minuten van jullie in hetzelfde dorp. Zij wilden aan je vader niet het stuk grond geven dat hem toebehoorde. Ze zeiden dat hun vader alles aan hen had nagelaten en dat jouw vader hier geen recht op had omdat ze niet dezelfde moeder hadden. Jouw vader probeerde om dit dispuut te laten bemiddelen door de dorpsouderen, maar je stiefooms stemden hier nooit mee in. Daarom diende je vader op een bepaald moment een klacht in bij het districtshuis in Qarghayi. Hierna werd iemand naar jouw stiefooms gestuurd met de boodschap ze zich bij het districtshuis moesten gaan aanmelden. Daar werd hen verteld dat ze het stuk grond aan jouw vader moesten geven. Je stiefooms vroegen om enkele dagen uitstel om alles te regelen. Twee dagen later werd jouw vader benaderd door twee mannen die zich voordeden als passagiers. Jouw vader vervoerde hen, maar werd dan door hen ontvoerd, vastgebonden en geslagen. De mannen zeiden dat ze hem zouden vermoorden. Het was de maand Ramadan en toen de mannen even weggingen om te bidden of de vasten te doorbreken kon je vader vluchten. Hij liep in het donker tot hij werd opgemerkt door politieagenten. Van de schrik viel je vader flauw. De politiemannen brachten hem naar het ziekenhuis in Nangarhar, waar je vader wakker werd. De politie belde naar jouw familie dat je vader in orde was. De volgende dag brachten de agenten je vader naar het politie hoofdkwartier in Jalalabad, waar hij ondervraagd werd over wat er gebeurd was. Nadien werd je vader naar huis gebracht. Ongeveer op hetzelfde moment werden je stiefooms gearresteerd door de overheid. Hierna besloot je vader meteen om met heel je familie te verhuizen naar het huis van je maternale grootmoeder ongeveer een uur verderop. Jullie namen niets van thuis mee. De politie ontdekte via de gegevens in de gsm's van je stiefooms dat zij de opdracht hadden gegeven tot je vaders ontvoering. Je vader besloot dat jij met hem het land moest verlaten uit angst dat je stiefooms wraak zouden nemen op hem of op jou omdat jij de oudste zoon was. Zo'n 2 dagen nadat jullie naar jullie maternale grootmoeder verhuisden vertrokken jij en je vader. Jouw schoonbroer regelde jullie reis. Jouw moeder en broers en jongere zussen bleven in het huis van je grootmoeder, waar zij nu nog steeds verblijven. In Griekenland geraakte jij gescheiden van je vader en je hebt intussen niets meer van hem vernomen. Op 28 december 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je een psychologisch verslag dd. 30/09/2022 neer. Op 19 maart 2023 verstuurde jouw voogd per mail opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast leg je een verslag neer, opgemaakt op 30 september 2022 door psychologisch consulente S. R., waaruit blijkt dat jij in augustus en september 2022 driemaal op gesprek bent geweest. Het attest vermeldt dat jij last hebt van slaapproblemen, nachtmerries, piekeren en ongecontroleerde woedeaanvallen en stelt tevens dat je hoog scoort op de vragenlijst die peilt naar posttraumatische

stressklachten – zonder deze complexe diagnose verder uit de doeken te doen. Zelf vermeld je slecht te slapen, je familie te missen en getraumatiseerd te zijn door je reisweg. Na je drie gesprekken ben je echter niet verder gegaan met je psychologische begeleiding, omdat je psycholoog volgens jouw verklaringen zei dat ze je niet meer kon helpen zolang je in je opvangcentrum verbleef en zei dat je naar de stad moest gaan (CGVS, p. 3-4). Nergens uit het attest of jouw verklaringen blijkt derhalve dat jij niet in staat zou zijn op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van je verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen naar aanleiding van het grondconflict dat de aanleiding voor jouw vertrek vormde.

Vooreerst dient opgemerkt dat je verklaringen over je familiale situatie niet volledig coherent zijn. Zo verklaarde je initieel dat je oudere zus A. in Kabul woonde en dat al je andere zussen samen met je ouders in het dorp Qaraghar wonen (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 28/12/2021). Op de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ) stelde je echter dat je drie oudere zussen getrouwd zijn en in Sawati wonen (Verklaring DVZ, vraag 18). Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je dan weer dat enkel je oudste zus G. in Sawatai woont, terwijl je zussen A. en B. respectievelijk in de subdorpen Barkaly en Landi Kalay van jouw eigen dorp Surkhakan wonen. Erop gewezen dat je eerder verklaarde dat je zus A. in Kabul woonde, ontken je dit simpelweg (CGVS, p. 7). Je inconsistente verklaringen betreffende de huidige woonsituatie van je familieleden stralen enigszins negatief af op je algehele geloofwaardigheid.

Voorts weten je verklaringen over de problemen naar aanleiding van het grondconflict tussen je vader en zijn halfbroers (jouw “stiefooms”) niet te overtuigen. Zo stel je dat je stiefooms banden hadden met de taliban, maar blijven je verklaringen hierover erg vaag. Je beweert dat je ooms bij de taliban langsgingen, met hen in de velden wandelden en dat ze ook aanwezig waren tijdens huwelijksfeesten van Kuchi – die meestal taliban waren – waar men in de lucht schoot (CGVS, p. 10-11). Gevraagd om meer concreet te vertellen hoe je stiefooms banden hadden met de taliban, met wie dan precies en hoe je dat merkte, antwoord je vaagweg dat je weet dat ze banden hadden en dat ze volgens je vader eerder bevriend waren alsook dat ze informatie doorgaven aan de taliban. Hoewel deze banden met de taliban gekend waren zolang jij het jezelf kan herinneren en je vader hen heeft zien rondhangen met de taliban, kan je echter niets vertellen over specifieke talibanleden met wie je stiefooms bevriend waren (CGVS, p. 14). Nog is het opmerkelijk dat je stiefooms nooit problemen kregen met de overheid die aan de macht was in jouw dorp. Dat dat was omdat ze het allemaal stiekem deden, weet niet echt te overtuigen gelet op je bewering dat je vader hen openlijk zag rondhangen met talibs en dat het ging om hoge leden met lang haar en lange baarden (CGVS, p. 10 en 14).

Evenmin zijn je verklaringen over het grondconflict aannemelijk. Je stelt dat dit dispuut al bestond van voor je geboorte en dat je vader nogal machteloos stond tegenover zijn halfbroers waardoor hij dit initieel vreedzaam probeerde op te lossen via de dorpsouderen. Op de vraag of jullie de dorpsouderen goed kenden, antwoord je echter van niet, wat enigszins bedenkelijk is als je vader verschillende pogingen ondernam om het conflict door hen te laten bemiddelen (CGVS, p. 9, 11 en 15). Voorts is het opmerkelijk dat je vader, die al van voor jouw geboorte zijn stuk grond probeerde op te eisen, pas zoveel jaren later werkelijk actie ondernam door klacht in te dienen bij het districtshoofd. Hiernaar gevraagd, stel je vaagweg dat je stiefooms je vaak sloegen en dat je vader hieraan een einde wilde stellen (CGVS, p. 15). Gelet op de gekende banden tussen je stiefooms en de lokale taliban, alsook het feit dat je stiefooms jullie voordien reeds mishandelden, lijkt een klacht bij de overheid zonder verdere voorzorgsmaatregelen te nemen echter een bedenkelijke handelswijze. Daarbij is het opvallend dat jij geen idee hebt wie het districtshoofd was bij wie je vader klacht ging indienen (CGVS, p. 15).

Zo’n twee dagen nadat het districtshoofd je stiefooms had bevolen om je vader zijn deel van de grond te geven zouden je ooms ervoor gezorgd hebben dat je vader werd ontvoerd, gevangengenomen en geslagen. Je verklaart dat je vader in het pikdonker kon ontsnappen ondanks het feit dat hij

vastgebonden zat met een zak over zijn hoofd. Hoewel je vader over deze gebeurtenissen heeft verteld toen jullie bij je grootmoeder waren, kan jij echter niet uitklaren hoe je vader erin geslaagd is uit deze penibele omstandigheden te ontsnappen (CGVS, p. 12-13 en 16-17). Nadien zou je vader gevonden zijn geweest door agenten, zijn flauwgevallen en naar het ziekenhuis zijn gebracht waar hij één nacht verbleef alvorens naar het politiehofkwartier te zijn meegenomen voor ondervraging (CGVS, p. 12-13 en 17). Deze ondervraging op het politiekantoor vermeldde jij echter niet op de DVZ (zie Vragenlijst DVZ). Hierop gewezen antwoord je simpelweg dat je dit wel vertelde (CGVS, p. 17).

Evenmin vertelde jij op de DVZ dat je stiefooms diezelfde dag nog gearresteerd werden door de politie en dat jullie daardoor moesten onderduiken bij je grootmoeder (zie Vragenlijst DVZ en CGVS, p. 17). Gelet op het feit je vaders ondervraging en de daaropvolgende arrestatie van je stiefooms wel degelijk een kernelement in je asielrelaas vormt, werpt jouw initiële stilzwijgen hieromtrent een negatief licht op de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het bedenkelijk is dat de politie tegen je vader had gezegd dat ze je stiefooms zouden arresteren, maar dat je vader dan toch nog naar het dorp terugkeerde alvorens dit gebeurd was, om meteen na hun arrestatie halsoverkop met heel het gezin uit het dorp te vertrekken zonder ook maar iets mee te nemen (CGVS, p. 13-15). Gevraagd waarom je vader niet de tijd had om belangrijke documenten zoals de klacht bij het districtshoofd mee te nemen, aangezien jullie het dorp verlieten nadat je stiefooms al gearresteerd waren, antwoord je vaagweg dat je vader bang was dat je ooms opnieuw iemand naar je vader zouden sturen (CGVS, p. 15-16). Dit weet niet echt te overtuigen.

Voorts rijst de vraag waarom jij mee het land diende te verlaten met je vader, aangezien jij nooit persoonlijk betrokken was bij het grondconflict en ook nooit persoonlijk bedreigd werd door je stiefooms (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 17). Jouw bewering dat je stiefooms wraak zouden nemen op jou en de rest van het gezin als je vader alleen vertrok (CGVS, p. 17) is een zuivere hypothese die jij niet hard maakt. Verder is het niet aannemelijk dat jouw familie, die nog steeds in Afghanistan verblijft, geen enkel idee heeft van wat er sinds jullie plotse vertrek naar je grootmoeder met jullie eigen huis in Surkhakan gebeurd is (CGVS, p. 6), te meer aangezien je zussen A. en B. nog vlakbij wonen (CGVS, p. 7).

Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van je asielrelaas onderuit gehaald door het feit dat jij bij aankomst in België een ander verhaal vertelde. Jij beweerde toen immers dat het je vader was die jouw reis regelde en dat hij zelf nog in Afghanistan verblijft (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), wat niet overeenstemt met je verklaring op het CGVS dat het je schoonbroer was die je reis regelde en dat je samen met je vader vertrok, maar dat je hem onderweg kwijtgeraakte (CGVS, p. 6 en 18). Daarenboven vertelde je initieel niets over de problemen die je vader meemaakte omwille van het grondconflict, maar beweerde je daarentegen dat je schoonbroer Ali omwille van het gronddispuut vermoord werd (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Gewezen op je eerdere en andersluidende verklaringen, ontken je dit simpelweg en stel je dat het om een vergissing gaat (CGVS, p. 19), waarmee je de aangekaarte tegenstrijdigheden niet uitklaart. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw voorgehouden asielmotieven.

Het door jou neergelegde verslag van psychologisch consulente S. R. werd reeds besproken. Het dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die jouw voogd op 19 maart 2023 via mail overmaakte, betreffen niet de inhoudelijke kern van jouw asielmotieven en kunnen de bovenstaande beoordeling dan ook niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na

de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je maakt niet aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op**

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve

omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de 7e graad naar school te zijn gegaan en ook van jongs af aan naar de madrassa te zijn geweest. Bovendien had je tot voor kort nog contact met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 6 en 9 en mail van voogd dd. 19/03/2023 met opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld en verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad inzake het afleggen van bedrieglijke verklaringen volgens de welke dit niet volstaat om de vluchtelingenstatus te weigeren en het UNHCR Handbook. Vervolgens betoogt verzoeker dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker en dat om de geloofwaardigheid te beoordelen rekening moet worden gehouden met de intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen en verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad hierover. Hij wijst erop dat hij nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet maar dat verwerende partij verwacht dat hij zich gedraagt als een volwassene en dat verzoeker eerder op naïeve wijze is tewerk gegaan kan hem niet verweten worden. Verzoeker stelt dat zijn vader de risico-analyse heeft gemaakt voor hem en beslist heeft dat hij samen met hem Afghanistan moest verlaten en dat hij de nodige inspanningen zal leveren om bijkomende documenten over het werk van zijn vader te bekomen. Verzoeker meent verder dat geen rekening werd gehouden met zijn psychische problemen en wijst erop dat hij verschillende attesten voorlegt maar dat de commissaris-generaal heeft nagelaten deze te behandelen conform artikel 23 § 1 van het procedurereglement van het CGVS en verwijst naar de medewerkingsplicht die voor staten bestaat bij de feitenvaststelling, zoals geoordeeld door het Hof van Justitie.

Hij stelt dat eventuele tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na minutieus vergelijken van beide verklaringen en dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Hij wijst er op dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties maakt van de feiten, zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie en dat evenmin zomaar kan gesteld worden dat aan de interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel heeft, gebaseerd op de problemen die zijn vader heeft ondervonden, die wordt beschouwd als een verrader. Verzoeker wordt ervan verdacht de taliban te hebben verraden, wat ook geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van verzoekers familie en dat geen bescherming vanwege de Afghaanse staat kan worden ingeroepen. Aangezien de taliban de actor van vervolging is, dringt de vraag naar het intern vestigingsalternatief zich niet op. Verzoeker moet beschouwd worden als behorende tot de groep van jonge verwesterde Afghanen die een specifieke sociale groep vormt in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat enerzijds gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit internaliseren. Hij verwijst hierover naar Asylos, *"Afghanistan COI Repository"*, 1- 29 September 2021, 23 September 2021 (internetlink). Verzoeker verwijst vervolgens naar studies van F. Stahlmann van 2019, Schuster en Majidi over terugkeer van 2013 en 2015 en E. Bowerman *"Risks encountered after forced removal: the return experiences of young Afghans"*, FMR 2017. Verzoeker wijst vervolgens op het EASO COI Report: *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017 en citeert hieruit alsook uit het EASO verslag 2020. Hij stelt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen en dat de daden waaraan personen onder dit profiel vallen kunnen neerkomen op vervolging bijvoorbeeld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen. Hij betoogt dat kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum,..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Verzoeker meent dat gezien zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie Laghman afkomstig is, het duidelijk is dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt.

Er moet volgens verzoeker ook rekening worden gehouden met de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben en het hoger belang van het kind moet primeren. Hij stelt verder dat het aannemelijk is dat het veel lastiger is voor kwetsbare kinderen om bescherming te vinden dan voor volwassenen omdat zij doorgaans een beperkter sociaal netwerk hebben. Verzoeker meent dat *in casu* dit sociaal netwerk ontbreekt en dat minstens dient gesteld te worden dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden. Hij stelt dat onderzocht zou moeten worden of ouders daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende te beschermen en dat gevluchte kinderen bijzondere ontwikkelingsnoden hebben. Daarom kan gesteld worden dat de drempel voor het aannemen van een vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen, zoals ook het UNHCR bepleit. Er kan ook sprake zijn van een kindspecifieke vrees die noopt tot internationale bescherming zoals uithuwelijking, eerwraak, kinderontvoering e.d. maar ook indien de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van socio-economische rechten. Verzoeker meent dat deze kindspecifieke vrees voor vervolging in deze aanwezig is en dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegeven en de vluchtelingenstatus toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsgronden. Hij wijst er vooreerst op dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en wijst er op dat de taliban Afghanistan op zeer korte tijd heeft veroverd en de humanitaire situatie in het land sinds augustus 2021 snel is verergerd. Verzoeker verwijst naar een persbericht van de VN van 26 juli 2021 inzake het stijgende geweld en wijst er op dat het CGVS al op 16 augustus 2021 via haar website meldde dat de situatie door de machtsovername plots is gewijzigd en dus heeft besloten geen negatieve beslissingen meer te nemen. Hij verwijst ook naar de positie van het UNHCR van 17 augustus 2021 waarin de verslechtering van de algemene situatie in het land blijkt en dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan internationale bescherming doet toenemen en dat alle verzoeken om internationale bescherming moeten behandeld worden via eerlijke en efficiënte procedures.

Verzoeker verwijst en citeert vervolgens uit een aantal persartikels op VRT NWS, The New York Times, the Journal, RTBF en Le Soir die allen dateren van augustus 2021 en waaruit volgens verzoeker blijkt dat de overname van het land een uiterste verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg heeft. Hij stelt dat deze informatie toont dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is en de veiligheid van burgers niet kan gegarandeerd worden en dat het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verzoeker gaat vervolgens in op de ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat de gehele provincie Laghman als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Hij wijst op het arrest Diakité van het HvJ en wijst op het rapport van EASO, *"Afghanistan Security Situation"* van september 2021 en stelt dat verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van de het district van verzoeker, dat onder controle staat van de taliban. Verzoeker citeert het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor Afghanistan en stelt dat het buiten kijf staat dat personen die in Laghman wonen hun leven of persoon riskeren als gevolg van het willekeurig geweld als gevolg van het gewapend conflict. Hij wijst er op dat er geen twijfels zijn over zijn woonplaats en datum van vertrek en dat aan hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Hij wijst er ook op dat een vestigingssalternatief onmogelijk is.

Verzoeker wijst vervolgens op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en stelt dat wanneer de humanitaire en socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dit in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke behandeling die subsidiaire bescherming kan rechtvaardigen. Hij verwijst naar drie sleutelzaken van het EHRM met betrekking tot de vraag wanneer socio-economische omstandigheden de nodige drempel van ernst van artikel 3 van het EVRM bereiken en maakt daarbij een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds of door objectieve factoren anderzijds. Hij wijst er op dat in het arrest S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk waarin het Hof besloot dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld omdat Afghanistan een functionerende centrale regering had en infrastructuur, Afghanistan onder controle was van de regering en er een aanzienlijke aanwezigheid was van humanitaire hulporganisaties. Hij stelt dat anno 2022 deze punten sterk gewijzigd zijn nu de taliban Afghanistan niet op degelijke wijze kan besturen, de *de facto* regering zelf uit talibanstrijders bestaat, het aantal humanitaire hulporganisaties drastisch is gedaald en met grote tekorten kampen en dat Afghanistan wordt geconfronteerd met droogte en voedseltekorten. Verzoeker benadrukt dat veel westerse landen donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de machtsovername door de taliban, wat ook te merken viel op de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen. Verzoeker stelt dat Afghanistan met verschillende crisissen tegelijk kampt en dat niet kan worden uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor, de taliban. Verzoeker stelt dat tegenover het risico op verlies van een menswaardig bestaan bij niet toekennen van een verblijfsstatuut het huidige bestaan van verzoeker kan gespiegeld worden, die momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan onze samenleving. In geval van terugkeer zal dit tevens een zodanig psychologische ontreddeering teweeg brengen dat gedwongen terugkeer een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Ondergeschikt wijst verzoeker, wat betreft de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de twee situaties die worden onderscheiden in het arrest *Elgafaji* van het HvJ en wijst op zijn persoonlijke omstandigheden, met name dat hij afkomstig is uit het district Qarghayi, een beperkte scholing heeft gekregen en reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan is vertrokken. Verzoeker stelt dat hij niet over voldoende maturiteit beschikt om bij terugkeer gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die er verblijft en dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen en zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing BJB toe aan het dossier.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 30 oktober 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022; (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 2 november 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen worden meegedeeld (artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet):

3. Brief Mevr. E. V. S.;
4. Loonbrief Actief Interim;
5. Loonbrief Ribs en Brugge BV;
6. Loonbrief AGO JOBS HR;
7. Brief Mevr. K. V. R.;
8. Brief M. V.;
9. Brief K. A.;
10. Brief V. R.;
11. Brief T. M.;
12. Attest OKAN;
13. Attest KICKBOKS WINGENE;
14. Mail Restaurant De Vier Winden;
15. Attest Broeders VAN LIEFDE;
16. Schoolattest KTA.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn beschermingsverzoek de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud onder meer ondervraagd over zijn dorp en regio van herkomst en reisweg. De Raad stelt vast dat de door verzoeker verklaarde identiteit en Afghaanse nationaliteit niet worden betwist door de commissaris-generaal. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Surkhakan in het district Qarghayi van de provincie Laghman.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in België is aangekomen op 28 december 2021 en als niet-begeleide minderjarige verzoeker werd geregistreerd. Een leeftijdstest wees uit dat verzoeker op 13 januari 2022 een leeftijd had van 16 jaar en 9 maanden met een standaarddeviatie van 1 jaar. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, waarbij werd gesteld dat de voogd hem begeleidt tot [...] juni 2023 (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, 20 januari 2022). Verzoeker is bijgevolg zeer recent meerderjarig geworden en was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') minderjarig.

Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het 'privilege du préalable'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *"ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden"*. Bijgevolg dient ervan uitgegaan te worden dat ervan uitgegaan wordt dat verzoeker op 15 oktober 2020, 15 jaar oud was.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn geeft aan dat deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige betreffen; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige.

Uit dit alles volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen. Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, 22 December 2009, § 11-12).

Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker in de loop van de procedure bij de Raad meerderjarig is geworden. Zo het Kinderrechtenverdrag op het ogenblik van de uitspraak van de Raad niet langer toepasselijk is op verzoeker, moet ter dege rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog minderjarig was, zodat het onderzoek en de beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet gebeuren met in achtneming van de hoger uiteengezette principes die voortvloeien uit de verplichting om het hoger belang van het kind in acht te nemen. Dit dient met bijzondere voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van niet-begeleide minderjarigen en op de huidige situatie in Afghanistan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers inconsistente verklaringen over de huidige woonsituatie van zijn familieleden enigszins negatief afstraalt op zijn algehele geloofwaardigheid, wijst de Raad er ten overvloede op dat de Vreemdelingenwet slechts verwijst naar de *“algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas”* in artikel 48/6 § 1, 3e alinea enerzijds en anderzijds *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker”* als één van de voorwaarden die moeten vervuld zijn opdat de niet met documenten gestaafde verklaringen van een verzoeker geen bevestiging behoeven. De algehele geloofwaardigheid van de verzoeker wordt als dusdanig niet gehanteerd in de Vreemdelingenwet en de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing evenmin aangeeft wat dit begrip precies inhoudt. Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing, zoals hoger reeds uiteengezet, dat verzoekers identiteit, nationaliteit en regio van herkomst in Afghanistan op geen enkele wijze in twijfel worden getrokken en zijn er in de loop van de procedure voor de Raad evenmin elementen opgedoken die hieraan doen twijfelen.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift onder meer op zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als behorende tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Hij verwijst daarbij naar wetenschappelijk onderzoek naar de perceptie van uit Europa teruggekeerde Afghanen in het verleden en stelt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van de taliban en van opstandelingengroepen omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, regeringsgezind of als spionnen. Hij benadrukt dat hij een deel van zijn puberteit in Europa heeft doorgebracht en door zijn activiteiten hier op school en zijn vriendschappen met Belgische jongeren onbewust westerse gedragingen en kenmerken heeft eigen gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen in geval van terugkeer, waardoor hij in de aandacht van de taliban riskeert te komen. Hij wijst daarbij ook op de onduidelijkheid die heden bestaat over de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.

6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico.

Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojaalutuetettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29

juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker op 15 jarige leeftijd in België als niet-begeleide minderjarige is aangekomen. Volgens zijn verder niet betwiste verklaringen is verzoeker ongeveer 1 jaar voor zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken (verklaring DVZ, punt 34). Verzoeker was bijgevolg 14 of 15 jaar oud toen hij uit Afghanistan is vertrokken.

In de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaalde in de vluchtelingenconventie. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan verbleef, waaruit wordt afgeleid dat hij al een zekere maturiteit had in Afghanistan en gevormd was naar Afghaanse waarden en normen, dat hij tot de zevende graad naar school ging en naar de madrassa en tot voor kort nog contact had met zijn familie, waardoor volgens de commissaris-generaal niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer zou kunnen eigen maken bij terugkeer.

De Raad kan na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen hierover ter terechtzitting, het ter terechtzitting volgehouden standpunt van de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, niet bijtreden.

Zoals reeds aangehaald benadrukt verzoeker in het verzoekschrift zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en aankomst in België en zijn ontwikkeling als puber in Europa. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker een aantal documenten neer met betrekking tot zijn activiteiten en traject in België sinds zijn aankomst als niet-begeleide minderjarige.

Uit de brief van zijn voormalige leerkrachten OKAN en vervolgcoaches van Emmaüs Aalter van 27 oktober 2023 blijkt dat verzoeker in het schooljaar 2021-2022 startte met OKAN onderwijs en in het schooljaar 2022-2023 de kans kreeg om te starten in een sterkere groep. Deze leerkrachten getuigen dat hij na de herfstvakantie van school veranderde omdat hij meer diversiteit in de klasgroep wou (aanvullende nota verzoeker, stuk 15). Het schoolattest van het KTA – Centrum voor Leren en Werken van 26 oktober 2023 toont aan dat hij ingeschreven is als regelmatige leerling om de lessen te volgen van het modulair onderwijs – 2de leerjaar in de 2^e graad Aanloop Medewerkers kamerdienst duaal DBSSO voor het schooljaar 2023-2024.

In de brieven van zijn leerkrachten Nederlands worden verzoekers inzet en gedrevenheid op school en zijn opmerkelijke vorderingen in zijn kennis van de Nederlandse taal aangehaald alsook zijn interventies bij andere leerlingen die minder inzet vertonen om hen te overtuigen van het belang van studeren om zich te integreren. De brieven zijn vergezeld van de identiteitskaart van de auteurs ervan. Verzoekers leraren hebben vanuit hun functie regelmatig contact met verzoeker en zijn goed geplaatst om zijn ontwikkeling binnen het kader van hun onderwijsopdracht in te schatten.

In de brieven van leden van de Kickboksclub Beernem, waaronder zijn trainer, wordt vermeld dat verzoeker een graag gezien lid is van de club die vlot Nederlands spreekt en veel respect toont naar anderen (aanvullende nota verzoeker, stukken 13, 14, 15). De loonbrieven en email van de zaakvoerder tonen aan dat verzoeker studentenarbeid verricht in een restaurant in Brugge.

Verzoeker maakt ter terechtzitting nagenoeg geen gebruik van de aanwezige tolk en licht in uitstekend Nederlands toe dat hij op school de richting verzorging volgt omdat hij graag met andere mensen werkt maar er ook van droomt om naar de hogeschool te gaan. Verder verklaart verzoeker gepassioneerd te zijn door sport en lid te zijn van drie sportclubs waar hij fitness, boksen en kickboksen beoefent.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker op 14-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en onmiddellijk na zijn aankomst tot op heden onderwijs volgt in België en actief is in het verenigingsleven in België op die wijze in de Belgische samenleving wordt ondergedompeld en er ook actief in participeert, wat ook blijkt uit zijn uitstekende kennis van het Nederlands. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgemaakt, speelt een belangrijk deel van zijn vormende tienerjaren zich in België af. Daarbij dient ook opgemerkt dat verzoekers keuze voor een opleiding in de zorgsector aangeeft dat hij geenszins vasthoudt aan de traditionele genderrollen in de Afghaanse samenleving, die na de machtsovername door de taliban nog sterker spelen dan voorheen.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk 'verwesterd' is, dient te worden vastgesteld dat hij, mede gelet op de aard van zijn activiteiten, tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als minderjarige en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp en regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de in België geldende waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Voorts is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Surkhaha in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Volgens zijn verklaringen was zijn vader een taxichauffeur voor zijn vertrek en had de overheid controle over zijn dorp voor hij vertrok naar het dorp van zijn grootmoeder, maar waren ook de taliban en de kuchi's aanwezig (notities PO, 10). Uit het rapport van EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", van augustus 2022 dat in deze provincie melding is gemaakt van confrontaties tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het NRF en de AFF in januari, april, mei en juni 2022. In maart 2022 hadden de taliban hun zoekoperaties hadden uitgebreid tot de provincie om een lente-offensief van de NRF in de kiem te smoren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, p. 151-152). Er is ook melding gemaakt van gewapende schermutselingen tussen de taliban en ISKP in de provincie. ISKP is een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is en die een sterke aanwezigheid heeft in de oostelijke provincies van Afghanistan, waaronder Nangarhar en Kunar. De aanwezigheid van ISKP in Laghman kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een psychologisch verslag neerlegde van psychologisch consulente S.R. van 30 september 2022. Hierin wordt gemeld dat verzoeker naar haar werd doorgestuurd door het opvangcentrum Wingene omdat verzoeker last had van nachtmerries en slaapproblemen. In het verslag wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker zeer hoog scoort op een vragenlijst die screent naar posttraumatische stressklachten en op alle subschalen (herbeleving, vermijding, verhoogde prikkelbaarheid) een hoge score haalt. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit document gesteld dat hieruit niet kan blijken dat hij niet in staat zou zijn op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen en dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaalde in de vluchtelingendefinitie. Zo uit het verslag inderdaad niet kan blijken dat verzoeker geen zelfstandige verklaringen kon afleggen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming, blijkt hieruit wel dat verzoeker met psychologische problemen kampte in het verleden.

In de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA *Country Guidance*, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. Er liggen geen stukken voor waaruit kan blijken dat verzoeker actueel nog met psychologische problemen kampt. Evenwel is niet betwist dat hij zich in het verleden liet behandelen voor psychologische problemen en kan niet worden uitgesloten dat in geval van terugkeer, deze problematiek en de behandeling die hij hiervoor heeft gekregen aan het licht komen, wat bijkomend tot stigmatisering door de lokale gemeenschap zou kunnen leiden en kan dit *in casu* als een bijkomende risicobepalende factor voor verzoeker gelden.

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet vertrouwd is aangezien niet betwist is dat verzoeker negen maanden voor de machtsovername door de taliban zijn land van herkomst heeft verlaten. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Laghman, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp Surkhahan.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban of ISKP zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de heden in Afghanistan geldende waarden en normen en het feit dat hij van jongs af aan naar de Madrassa is geweest, niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hem een religieuze of politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET